

διαβάζω ιστορίες

Το κορίτσι του Πέτρου

Αργυρώ Μουντάκη

Εικόνες: Πέγκυ Φούρκα

Η ΣΧΟΛΙΚΗ
ΒΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΜΑΓΙΑ!

ΟΛΑ
ΜΑΖΙ
ΕΝΔΥΝΑΜΩΝΕΤΑΙ

ΟΛΑ
ΜΑΖΙ
ΜΠΟΡΟΥΜΕ!

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Κεφάλαιο 1

Ο Πέτρος πηγαίνει Δευτέρα Γυμνασίου και είναι αδερφός μου. Κάθε μέρα, όταν γυρίζει από το σχολείο, πετάει την τσάντα του στον καναπέ και τρέχει στο PlayStation. Εκεί περνάει την ώρα του μέχρι να επιστρέψει η μαμά από τη δουλειά και να τον σηκώσει με το ζόρι, για να τον αναγκάσει να φάει και έπειτα να καθίσει να διαβάσει. Ο Πέτρος είναι πηγή έντασης στο σπίτι μας, έτσι λέει η θεία Μαργαρίτα, η «φαρμακόγλωσσα». Φαρμακόγλωσσα τη λέει η γιαγιά, γιατί πάντα έχει να πει έναν κακό λόγο για όλους. Για τον μπαμπά μου λέει ότι είναι «μονόχνοτος», κι αυτό γιατί δε θέλει εμείς τα παιδιά να πηγαίνουμε σπίτι της – της το ανακατεύουμε, λέει. Τη μαμά μου

την αποκαλεί «γλωσσοκοπάνα» και «γλωσσού», ενώ εμένα με λέει «φαντασιόπληκτη». Γιατί; Επειδή μια μέρα που είχε έρθει «με το έτσι θέλω» επίσκεψη σπίτι μας, κάνοντας την καθιερωμένη –όπως λέει η μαμά– επιθεώρηση στα δωμάτια, με είδε που μίλαγα με τον Μπίνγκο, το μικρό χνουδωτό σκυλάκι μου.

«Καλέ, ελάτε! Το παιδί σας μιλάει μόνο του! Τρελάθηκε!»

Αμέσως έτρεξα και της έκλεισα κατάμουτρα την πόρτα. Η μαμά θύμωσε πολύ με τη θεία και της είπε ότι δεν έχει δικαίωμα να χαρακτηρίζει

το παιδί της έτσι, και φαντασιόπληκτη να πει τη γάτα της! Βλέποντας τη μαμά με τα χέρια στη μέση και τα φρύδια σουφρωμένα, η θεία Μαργαρίτα πρέπει να φοβήθηκε, γιατί έφυγε αμέσως και έκανε πολύ καιρό να ξαναφανεί στο σπίτι μας... Πάντως είναι μάλλον οικογενειακό μας να μιλάμε με παιχνίδια ή ζωάκια. Η ξαδέρφη μου η Ελεάννα μιλάει με μια ολόκληρη μυρμηγκο-οικογένεια και μάλιστα το αγαπημένο της μυρμηγκάκι, το Υπναρούδι, την αγαπάει τόσο πολύ, που μια φορά διακινδύνεψε τη ζωή του για να πάει να τη συναντήσει. Αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία...

Σου έλεγα όμως για τον Πέτρο. Ο Πέτρος, εκτός από πολύ άτακτος, είναι και πολύ ερωτευμένος. Αυτό το τελευταίο το ανακάλυψα πρόσφατα, θα σου πω αργότερα πώς. Το αγαπημένο χόμπι του Πέτρου –όταν δεν παίζει PlayStation– είναι να με πειράζει, να σκαλίζει τα πράγματά μου ή να πιάνει τη γάτα μας την Πέλλυ και να τη βάζει στο κεφάλι μου. Την τελευταία φορά που την έβαλε στο κεφάλι μου, η Πέλλυ αγριεύ-

τηκε πολύ και μου τράβηξε τόσο τα μαλλιά που δεν άντεξα τον πόνο. Άρχισα να κλαίω και να τσιρίζω. Η μαμά έτρεξε αμέσως να καθησυχάσει εμένα και να μαλώσει τον Πέτρο, που ήταν φυσικά ο μοναδικός ύποπτος, ο «συνήθης ύποπτος» όπως λέει ο μπαμπάς.

Δυστυχώς μοιραζόμαστε το ίδιο δωμάτιο με τον Πέτρο. Το απόγευμα λοιπόν, μόλις τέλειωσα τα μαθήματά μου, πήγα στο δωμάτιό μας να πάρω ένα βιβλίο να διαβάσω. Είχα αρχίσει από την προηγούμενη τα *Ξύλινα σπαθιά*, του Παντελή Καλιότσου, ένα βιβλίο που είχα ξεθάψει από τη βιβλιοθήκη της μαμάς μου, από τον καιρό που ήταν κι εκείνη παιδί. Και μπαίνοντας, τι να δω; Τον Πετράκη να ξεφυλλίζει το ημερολόγιό μου!

«Τι κάνεις εκεί; Άσ' το γρήγορα κάτω!» του φώναξα θυμωμένη.

«Γιατί, Μηνούλι; Γράφεις κανένα μυστικό;» κάγχασε ο αδερφός μου.

«Μη με λες έτσι!!! Γκρρρρρ» γρύλισα σφίγγοντας τα δόντια μου και αγριοκοιτάζοντάς τον

πολύ απειλητικά. «Και φέρε γρήγορα το ημερολόγιό μου! Γρήγορα!»

Ο Πέτρος κάθισε με θράσος στο κρεβάτι μου κυματίζοντας το ημερολόγιο σαν σημαιάκι της παρέλασης! Να μου 'ρχεται να του ορμήσω αλλά να κρατιέμαι – «Κάνε άσκηση υπομονής» θυμήθηκα ότι θα έλεγε η μαμά γι' αυτή τη δύσκολη στιγμή.

Και τότε ο αδίστακτος αδερφός μου, παίρνοντας θάρρος από την απραξία μου, άνοιξε το ημερολόγιό μου να το διαβάσει! Οχ, τώρα θα διαβάσει για τον Ηλία! σκέφτηκα τρομοκρατημένη. Ήθελα να τον δαγκώσω!

«Είσαι γάιδαρος!» ούρλιαξα αγανακτισμένη, ενώ την ίδια στιγμή το μετάνιωνα – τι μου έφταιγαν τα γαϊδούρια, που τόσο τα συμπαθούσα; Κοίταξα γύρω μου και είδα τον Μπίνγκο πολύ κοντά μου. «Ορίστε κι εγώ!» Μην ξέροντας τι άλλο να κάνω για να τον εμποδίσω να διαβάσει, άρπαξα τον Μπίνγκο και του τον πέταξα στο πρόσωπο. Τσατίστηκε εκείνος, τον έπιασε και τον έριξε με τη μουσούδα μέσα στο μπολ με το

παγωτό του, που το είχε αφήσει πάνω στο κομοδίνο για να βουτήξει την αδιάκριτη μύτη του μέσα στο ημερολόγιό μου!

«Γκρρρρρρ» γρύλισα πάλι, του άρπαξα με βία το ημερολόγιο, το κλείδωσα στο συρτάρι μου, πήρα και το κλειδί καλού κακού και πήγα να καθαρίσω τον Μπίνγκο.

Ο αναίσθητος ο αδερφούλης μου με κοίταζε ξεκαρδισμένος στα γέλια! Ντιπ για ντιπ αναίσθητος! Τουλάχιστον δε διάβασε το ημερολόγιό μου ο ουρακοτάγκος, σκέφτηκα, πιάνοντας το ζωικό βασίλειο της ζούγκλας τώρα... Πριν προλάβω να πάω στο μπάνιο για να πλύνω τον Μπίνγκο, *ντρριιιν... ντρριιιν...* χτυπάει το τηλέφωνο. Ήμουν δίπλα και το άρπαξα θυμωμένη. Αν ήταν ο μπαμπάς, θα του τα έλεγα όλα με το νι και με το σίγμα!

«Παρακαλώ» απάντησα δίχως να προσπαθήσω να κρύψω τον θυμό μου. Σίγουρα ο μπαμπάς ήταν! Τώρα θα δεις, Πετράκη. Θα σε περιλάβει ο μπαμπάς και αλίμονό σου. Κομμένο το facebook για μια εβδομάδα, Πετράκη! σκέφτηκα πολύ

χαιρέκακα, μια λέξη που έμαθα από τη μαμά, γιατί έτσι, λέει, γελάει η θεία Μαργαρίτα...

«Γεια σας, με λένε Αλίσσα. Θέλω μιλήσω Πέτρο» είπε μια συμπαθητική φωνούλα σε σπαστά ελληνικά.

Κρίμα, σκέφτηκα, δεν είναι ο μπαμπάς. Αλλά αμέσως το κακό άσπρο σκουληκάκι στο μυαλό μου μου έβαλε την κακή ιδέα!!! Τώρα θα δεις, Πετράκη μας!!! Χα!

«Αααχ, δεν είναι εδώ ο Πέτρος!» απάντησα στη στιγμή δήθεν περίλυπη, κοιτάζοντας τον αδερφό μου στο δωμάτιό μας, που με άκουγε έκπληκτος. Τώρα του είχε φύγει το γέλιο! Και πριν προλάβει να έρθει κοντά στο τηλέφωνο, το κοριτσάκι μού έλεγε...

«Ευχαριστώ, γεια σας».

Ευγενικό το κοριτσάκι...

Ο Πέτρος μού άρπαξε το ακουστικό, αλλά το κοριτσάκι είχε κλείσει.

«Ποιος ήταν;» με ρώτησε θυμωμένος.

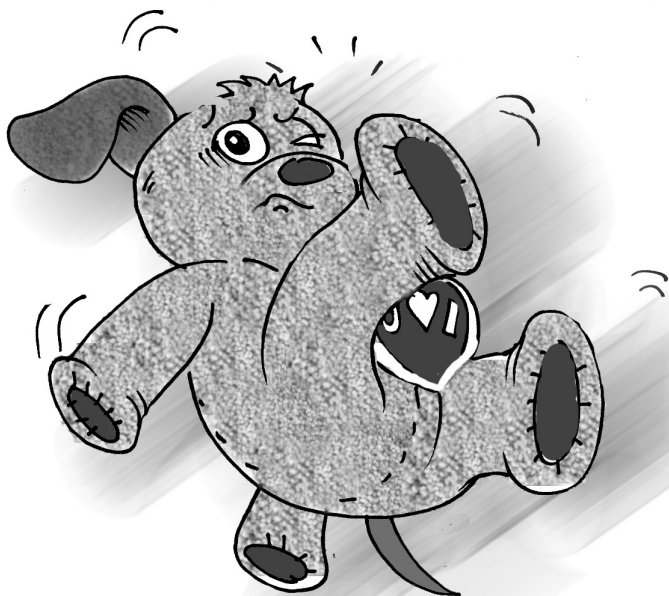
Αχ, πώς αλλάζουν τα πράγματα, Πετράκη! Τώρα εγώ έχω το πάνω χέρι! σκέφτηκα χαιρέ-

κακα και χαμογέλασα πλατιά, ενώ σηκώνοντας το δεξί φρύδι τού απάντησα «Ποια, θες να πεις!» αφήνοντάς τον άναυδο. Ικανοποιημένη με τον εαυτό μου, του γύρισα επιδεικτικά την πλάτη και πήγα στο μπάνιο να πλύνω τον καημένο τον Μπινγκάκο μου, ενώ ο Πετράκης έβραζε σαν σουπίτσα αχριστή! Μιαμ! Και πώς μου αρέσει η σουπίτσα!

Ο Μπίνγκο μου είχε γίνει πολύ χάλια από το παγωτό: η άσπρη μουσούδα του ήταν καφετιά από τη σοκολάτα, ενώ η κόκκινη καρδούλα στην κοιλιά του με τη φράση «I love you» δε φαινόταν καθόλου. Τον έβαλα σε μια λεκάνη και τον έπλυνα με απορρυπαντικό για πλύσιμο στο χέρι, τον σφούγγισα κι έπειτα προσπάθησα να τον στεγνώσω. Αλλά πώς;;; Μα τι απίστευτες ιδέες έχω ώρες ώρες! Τον έπιασα από το δεξί αυτί και τον τίναξα στο μπαλκόνι του σπιτιού μας με όλη μου τη δύναμη, ώσπου ξάφνου βλέπω τον Μπίνγκο να εκσφενδονίζεται απ' το χέρι μου και να προ-

ογειώνεται σ' ένα μπαλκόνι της απέναντι πολυκατοικίας!!! Και αντιλαμβάνομαι ότι έχω μείνει με το δεξί αυτί του στο χέρι να το κοιτάζω έκπληκτη! Οχι! Τι κάνουμε τώρα; Έπρεπε να σκεφτώ με ψυχραιμία. Τι θα έκανε ο Χάρι Πότερ στην περίπτωση αυτή; Θα έκανε ένα μαγικό και θα ερχόταν πίσω ο Μπίνγκο με το αυτί στη θέση του! Κρίμα να μην είμαι ο Χάρι Πότερ... Έπρεπε να βρω μια λύση πιο κοντά στη δική μου πραγματικότητα παρά σε εκείνη του καλού μου Χάρι! Ποιος άλλος; Η μαμά φυσικά!

«Έλα, καλή μου μαμάκα, μαμακούλα μου, πήγαινε στην κυρία απέναντι να της ζητήσεις τον Μπίνγκο μου... έλα, σε παρακαλώ...»

Ποιος είπε ότι τα παιδιά δεν ερωτεύονται;
Ποιος είπε ότι τα χνουδωτά ζωάκια δεν έχουν ψυχή;
Και ποιος πιστεύει ότι ένα νέο ξεκίνημα σε μια ξένη χώρα
είναι κάτι εύκολο για μια οικογένεια; Η κρίση ποιους
δοκιμάζει περισσότερο; Τους Έλληνες ή τους ξένους;
Η Αλκμήνη ακούει την καρδιά της να χτυπάει, ακούει κι
ένα χνουδωτό ζωάκι να μιλάει. Ο Πέτρος βοηθάει την
Αλίσσα στα αρχαία και την ερωτεύεται. Ποιοι απομονώνουν
το κορίτσι και γιατί; Η βία ποια πρόσωπα παίρνει; Η Αλίσσα
θέλει να μιλήσει ελληνικά, μα νιώθει το ταμπελάκι στην
πλάτη της να φωνάζει «made in Pakistan»...

από 9 ετών

ISBN: 978-960-566-526-5

9 789605 665265

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6526

ΘΕΜΑ: Σχολική ζωή - Διαφορετικότητα